

АЛЕКСАНДЪР ПУШКИН ЖЕНИХ

Превод от руски: Пенчо Симов, —

chitanka.info

ЖЕНИХ [0]

Една търговска дъщеря
пропадна вдън земята...
След три дни, месец щом изгря,
на двора се замята;
баща и майка тичат — те
разпитват своето дете.
Не чува тя, немее
и треска я люлее.

И пак я питат, но мълчи
Наташа в скръб незнайна,
остават нейните очи
засенчени от тайна.
Минава време — пак у тях
ехти Наташиният смях
и тя изглежда здрава
тъй както дотогава.

Веднъж пред портата седи
със дружките си мили
девойката като преди,
но ето — с всички сили
край тях се втурва в буен бяг
разкошна тройка: своя впряг
юнак подтиква, вика,
размахвайки камшика.

Наташа се заглежда — кой,

препускайки, минава?
Догдето да отмине той,
Наташа пребледнява.
Изтичва у дома със страх
и вика: „Той е! Той! Познах!
Не бива да избяга,
хванете го веднага!“

Родителите ѝ с печал
я слушат и бащата
продумва: „Дъще, бих желал
да споделиш тъгата,
която все над теб тежи.
Кому се туй дължи, кажи!“
Заплаква тя отново,
не казва нито слово.

Сватовница на сутринта
неканена пристига.
Наташа щедро хвали тя,
окото ѝ не мига:
„Добра е стоката ви, знам,
ала и купувачът сам
равнява се на трима,
и ум, и сила има.

Роден е този хубавец
далеч от бедни хижи,
като болярин във дворец
живее, няма грижи.
Приготвил е, отдавна чух:
огромен бисер, скъп кожух
и пръстени, и свила
за булката си мила.

Съгледал вашата мома
и повече от всяка

харесала му тя — нима
е нужно да се чака?
С венчило да ги свърже бог!“
Говори тя, яде пирог:
Наташа слуша само
с вълнение голямо.

Бащата казва: „Може! В брак
встъпи и ти, Наташа,
сама да бъдеш няма как,
за сватба вдигам чаша!
С моминството се раздели,
сега е време, че нали
гнездо да свиеш трябва
и челяд да те радва.“

А до стената своя гръб
Наташа е опряла —
като че, плачейки от скръб,
във смях тресе се цяла.
„Пийни си!“ — свахата е там,
поднася чаша; в смут голям
с остатъка облива
невестата плачлива...

Сред олелията завчас
опомня се Наташа
и казва: „Ще изпълня аз
светата воля ваша.
За сватбен пир ще дойде ред
гответе много хляб и мед —
и съдията каня!“ —
така им казва Таня.

„Наташа както пожела,
така ще бъде!“ Ето,
превръщат думите в дела

*и с радост на сърцето
поканват гости — все със сан...
Настъпва и мигът желан:
невестата повеждат
и песни с плач нареждат.*

*Женихът идва, почва пир,
звънтят, дрънчат стакани,
наздравици ехтят безспир,
мнозина са пияни.*

Женихът:

*„Невестата защо сега
мълчи и гледа със тъга?
Не хапва и не пие —
защо, кажете вие?“*

*Отвърща булката така:
„Скръбта ми е голяма,
не мога туй да отрека,
покой за мене няма,
откакто съм жесток видях.“*

*Бащата: „Що е тоя страх,
нима така могъщ е
сънят ти, моя дъще?“*

*„Сънувах, че съм в лес заспал —
Наташа почва, — в мрака
зад облак светва месец бял,
но скоро из гъстака
загубвам пътя; нито звук
отникъде не идва тук;
над мен елхите стари*

едва шумят с върхари.

*Като наяве в миг пред мен
съзирам горска къща.
Почуквам — тихо. С глас смутен
зова — не се отвърща.
Отварям, влизам. Свещ гори,
а аз загубвам дъх дори:
навред сребро и злато
и всичко най-богато.“*

Женихът:

*„Знамения са туй били
за бъдеще богато.“*

Невестата:

*„Почакайте, не сме дошли
до края... Виждам злато,
сребро и куп богат
от дрехи и килими;
любвам се на всеки плат
с достойнства несравними...
Но чувам тропот; след това
и вик... Кои са тия?
Във миг зад печката едва
успявам да се скрия
и влизат — виждам с поглед плах
дванадесет момци и с тях,
същинска гълъбица,
красавица-девица.*

Молитва никой не чете —
без дума да се каже,
край масата насядват те,
не свалят шапки даже.
На лично място — старши брат,
отдясно — младият му брат,
отляво — гълъбица,
красавица-девица.

А после — песни, шум и звън —
пиянството това е.“

Женихът:

„Какво те плаши? Този сън
веселие вещае.“

Невестата:

„С това не свършва моят сън.
Догдето в смехове и звън
пиянството бушува,
девицата тъгува.

Мълчи, поплаква си едвам
с тъга неизразима.
Тогава братът най-голям
кинжал да точи взима
и за косата хваща в миг
красавицата... С гневен вик
убива той момата,
отрязва ѝ ръката.“

*Продумва нежният жених:
„Измислици такива
сънува всеки и не бих
желал да се унива,
девице мила, не тъжи.“
„А от чия ръка, кажи,
е този пръстен златен?“
Сред смут невероятен*

*на пода пръстенът звънти,
мъжът е бледен много,
а съдията казва: „Ти
ще си наказан строго!“
Злодеят бива заловен
и скоро от живот лишен...
За слава на Наташа
е тази песен наша.*

---

[0] Напечатано в „Московский Вестник“, 1827 г., № 13. В ръкописа е датирано 30 юли 1825 г. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.